

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/94/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713215819
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8713215819.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcov 1. G. G., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v E., na ul. L. č. XXX/XX, 2. M. G. G., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v H. X., na ul. E. č. XXX/XX, 3. E. G., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v E., na ul. L. č. XXX/XX a 4. N. G., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v E., na ul. I. č. XXX/X, právne zastúpených Mgr. Petrom Piatnikom, advokátom so sídlom v Poprade, na Námestí sv. Egídia č. 29/69, proti žalovanému Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, na ul. Búdkovej č. 36, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 31.1.2017 č.k. 21C/233/2013 - 400 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcom sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom určil, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX k. ú. E. ako parcely registra „E“ č. XXX/X, č. XXX, č. XXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX/X, č. XXXX, č. XXXX/X, č. XXXX/X a č. XXXX/X patria v 1/2 ako podiel z celku do dedičstva po neb. A. G., nar. XX.XX.XXXX a zomr. X.X.XXXX. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Zo spisov Okresného súdu Poprad v dedičskej veci po neb. A. G., bolo zistené, že A. G. zomrel dňa X.X.XXXX. Dedičské konanie po ňom sa skončilo v roku 1969 vydaním rozhodnutia zo dňa 8.12.1969. Následne prebehlo ešte na základe návrhov dodatočné prejednanie dedičstva po nebohom. Ako dedičia po nebohom prichádzali do úvahy žalobca v 1. rade a G. G., nar. X.X.XXXX a zomr. X.X.XXXX. Po ňom ako dedičia prichádzali do úvahy jeho deti a to žalobcovia v 2., 3. a 4. rade. Predchodcovia žalobcov A. G. a V. G. požiadali o prídely pôdy v k. ú. E.. Dňa 8.1.1949 bol vydaný výmer Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Zb. o vlastníctve pôdy pre A. G. s manželkou v k. ú. E.. Nehnuteľnosti boli špecifikované vo výkaze nehnuteľností skonfiškovaných a pridelených pre prídelcu A. G. s manželkou. Dňom 12.1.1949 je datovaný úradný záznam, v ktorom je konštatované, že podľa zápisnice napísanej dňa 5.11.1949 na úrade D. v E. pod č. XXXXX/XX A. G. a manželka V. z E. sa zriekli pridelených parciel č. XXXX/X a č. XXXX/X o výmere X.XXXX hektárov a žiadali, aby tieto dve parcely boli pripísané v prospech G. O. z E.. Dňom 12.1.1950 je datovaná listina pracovnej skupiny Povereníctva pôdohospodárstva v U. adresovaná A. G. v U., v ktorej sa konštatuje, že podľa prídelového plánu im bolo pridelených X hektárov a XXXX mX v k. ú. E. a je potrebné zaplatiť 10 % prídelovej ceny za skonfiškovanú pôdu pri jej prevzatí do držby. Z technických príčin prídelová cena nebola ustálená, preto boli vyzvaní, aby zaplatili preddavok

na prídelovú cenu, a to vo výške 3.250,- Kčs. V liste Národného výboru mesta E. z 9.11.1950, ktorý bol adresovaný pracovnej skupine Krajského národného výboru sa uvádza, že A. G. mal zaslať dňa 7.11.1950 žiadosť o zrušenie prídelu skonfiškovanej pôdy, pričom túto pôdu mienia dať do užívania JRD. Žiadali o oznámenie parcelných čísel a výmery. Listom zo 4.12.1950 Krajský národný výbor U., pracovná skupina v U. žiadala Miestny národný výbor v E. o vyjadrenie, či má byť zrieknutie sa prideleného majetku A. G. s manželkou vzaté na vedomie alebo odmietnuté. Vtedajšie orgány - Miestna roľnícka komisia v E. a Národný výbor mesta E. vzdanie sa prídelu nechceli zobrať na vedomie a odmietli ho, o čom svedčí zápisnica zo dňa 13.12.1950, potom podanie Národného výboru mesta E. zo dňa 14.12.1950 a listina KNV U., pracovná skupina v U. zo dňa 11.1.1951. Pokiaľ ide o prídelovú cenu, v danom prípade nešlo o prídel bezplatný, pretože A. G. bol druhýkrát ženatý v čase vydania výmeru v roku 1949 a vzhľadom na to, že nebolo vzaté na vedomie zrieknutie sa prídelu zo strany štátnych orgánov, bola Štátnou sporiteľňou v Bratislave vyčíslená prídelová cena vo výške 6.164,- Kčs, ktorá bola následne aj zo strany štátnych orgánov vymáhaná. Čo sa týka námietok ohľadom prídelovej ceny, táto súhlasí s tým, aká bola vyrubená za pridelený majetok predchádzajúcimi listinami. Pokiaľ ide o výmeru, pôvodne bola síce pridelená pôda v k. ú. E. prídelcom A. G. s manželkou V. o celkovej výmere X,XXXX ha, ale po odpočítaní výmery parc. č. XXXX/X a č. XXXX/X zostala výmera X,XXXX ha. Na novú výmeru bola vyčíslená aj prídelová cena. Dňa 24.7.1951 KNV U. vystavil na žiadosť A. G. potvrdenie, že mu okrem ďalších nehnuteľností bola pridelená v k. ú. E. aj lúka v hone Pod lesom označená parc. č. XXXX/X.

3. Dňa 27.10.1962 bolo vydané potvrdenie, v texte ktorého sa uvádza, že MsNV v E. organizačný odbor potvrdzuje, že A. G. a manželka V. sa konfiškovanej pôdy vzdali v prospech socialistického sektoru v roku 1957 a ďalej je uvedené, že v záujme JRD je žiadúce, aby prípadné zrieknutie sa prídelu prídelcom bolo zo strany ONV zobrať na vedomie. Zo dňa 24.2.1967 je dokument, ktorý vydal ONV - odbor pôdohospodárstva v E. s názvom Vyúčtovanie s odlišnými prídelcami A. G. a manželkou V., kde sa uvádza, že podľa konečného prídelového plánu pre k. ú. E. obdržali prídelcovia v rámci pozemkovej reformy prídel poľnohospodárskych nehnuteľností podľa konečného prídelového plánu, a to role vo výmere X,XX ha za prídelovú cenu 5.814,- Kčs a lúky vo výmere 1,15 ha za prídelovú cenu 350,- Kčs. Podľa potvrdenia MNV z 27.10.1962 uvedené pozemky boli včlenené do honov JRD a neboli poskytnuté náhradné pozemky a je žiadúce, aby zrieknutie sa prídelu bolo zobrať na vedomie. Rozhodnutie o vyúčtovaní malo byť vydané podľa ust. § 23 ods. 2 nar. č. 104/45 Zb., podľa ktorého sa mala zrušiť vydaná listina o vlastníctve a odpísať prídelová cena vo výške 6.160,- Kčs, pričom sa užívatci poplatok nepredpisuje. Uvedené rozhodnutie malo byť doručené A. G. a manželke.

4. Žalobcovia sa domáhajú svojich práv aj na základe reštitučných zákonov, pričom podľa názoru súdu táto okolnosť sama o sebe nevylučuje možnosť domáhať sa svojich práv aj v občianskom súdnom konaní, a to najmä s poukazom na aktuálny evidovaný stav v katastri nehnuteľností, kde je žalovaný vedený ako vlastníak nehnuteľností.

5. Pokiaľ ide o preukazovanie nalievavého právneho záujmu na určení vlastníctva (§ 80 písm. c) OSP - účinný do 30.6.2016, resp. v súčasnosti účinný § 137 písm. c) CSP) v danom prípade na určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom právnom predchodcovi žalobcov, treba vychádzať zo skutočnosti, že žalobcovia majú nalievavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, pretože takéto rozhodnutie môže byť podkladom v konaní o dedičstve, ako aj podkladom pre uskutočnenie zmeny zápisu vlastníckych práv v katastri nehnuteľností. Ide o žalobu dedičov, ktorou žiadajú o určenie, že určitá vec patrí do dedičstva, kedy aktuálny stav je ten, že vec ešte nebola ako dedičstvo prejednaná a stále môže resp. má byť ako dedičstvo prejednaná.

6. Podľa predpisov o konfiškácii štát nadobudol vlastníctvo k poľnohospodárskemu majetku zo zákona. Nariadením predsedníctva SNR č. 4/1945 Sb. n. SNR, ktoré nadobudlo účinnosť 1.3.1945 sa s okamžitou platnosťou a bez náhrady skonfiškoval na účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý bol vo vlastníctve osôb nemeckej národnosti, niektorých osôb maďarskej národnosti, ako aj zradcov ako aj nepriateľov slovenského národa akejkoľvek národnosti (§ 1 nariadenia). Tento právny predpis bol zrušený nariadením SNR č. 104/1945 Sb., ktoré nanovo vymedzilo, či upresnilo okruh osôb, ktorých majetok sa konfiškoval. Úkony, rozhodnutia a opatrenia urobené podľa zrušeného predpisu však zostali v platnosti. Nový predpis nadobudol spätnú účinnosť k 1.3.1945.

7. Po roku 1945 Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy vydávalo podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. a nariadenia vlády č. 104/1946 Sb. výmery o vlastníctve pôdy. Bývalé okresné

národné výbory vydávali podľa zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb. prídelové listiny, ktoré mali rovnaké právne účinky. Tieto výmery a prídelové listiny (verejné listiny) boli a aj v súčasnosti sú dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladuschopnými listinami pre zápis nadobudnutého vlastníctva do katastra nehnuteľnosti. Aby boli vkladuschopné, museli byť a musia byť tieto listiny právne perfektné.

8. Pri rozhodovaní sa vychádzalo zo znenia § 6 ods. 2 v spojení s § 12 nariadenia vlády SNR č. 104/1945 Sb. v znení nariadenia vlády SNR č. 64/1946 Sb., ako aj ustanovenia § 1 ods. 2 nariadenia č. 104/1946 Sb. a dospelo sa k záveru, že výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastníctvo prídelcu k pridelenej nehnuteľnosti a je aj v súčasnosti zápisu schopnou listinou o vlastníctve. Výmer o vlastníctve pôdy č. 735/49 z 8.1.1949 bolo možné v súčasnej dobe preskúmať len v tom smere či ho vydal orgán na to kompetentný, či spĺňa všetky formálne náležitosti, či je dostatočne určitý a jasný a či jeho obsah v zásade možno vyvodiť z konkrétneho predpisu. Samú pravdivosť výmeru v súlade s vtedy platnými a účinnými hmotnoprávnymi predpismi čo sa týka výmery pridelenej pôdy už v súčasnosti nie je možné preskúmať.

9. Pre pridelovanie skonfiškovaného majetku platilo okrem iného nariadenie SNR č. 104/1946 Sb. o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy. Výmer bol verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti. Na jeho základe príslušné pozemkovoknižné súdy urobili záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia (§ 1 ods. 2). Zápis v pozemkovej knihe mal len deklaratórny význam. Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy mohlo výmery vydávať aj pred zaplatením prídelovej ceny. Výmery o vlastníctve pôdy boli perfektné vtedy, ak boli opatrené pečiatkou a podpisom povereníka alebo aspoň podpisom povereníka. Z dôvodu prehľadu o prídelcoch bol zostavovaný register prídelcov, ktorý sám o sebe však nezakladal vlastníctvo k nehnuteľnosti. V konkrétnom prípade je výmer z 8.1.1949 opatrený podpisom povereníka, prídelová cena nie je určená, avšak povereníctvo mohlo vydávať výmery aj pred zaplatením prídelovej ceny a jej určením. Čo sa týka tvrdenia žalobcov, že prídel bol bezplatný, s týmto tvrdením sa súd nestotožnil. A. G. žiadal o prídel už ako ženatý s druhou manželkou V.. O bezplatnosti výmeru nesvedčí ani samotný výmer o vlastníctve pôdy, v ktorom sa uvádza, že prídelová cena - jej konečná výška bude určená v prídelovej listine. Pokiaľ by bol bezplatný prídel, tak by vo výmere bolo uvedené, že sa nehnuteľnosti pridelujú bezplatne. V časti s názvom Finančný stav uchádzača je uvedené, že tento nemôže vyplatiť prídelovú cenu jednorázovo, že žiada o splátky z dôvodu slabých finančných prostriedkov, pričom prvú splátku môže zaplatiť ihneď. Uvedená okolnosť teda nesvedčí o tom, žeby bola pôda pridelená bezplatne. Listinné dôkazy v spise svedčia o tom, že uvedený prídel nebol bezplatný. Súd ani sporové strany nedisponujú zoznamom prídelcov pre príslušné katastrálne územie, ktorí nezaplatili prídelovú cenu. Takýto listinný dôkaz nebolo možné doložiť ani zo štátneho archívu. Nemožno konštatovať, že právny predchodca žalobcov bol evidovaný medzi prídelcami, ktorí nezaplatili prídelovú cenu. Samotný žalobca v 1. rade uviedol, že jeho otec hospodáril na pozemkoch až do roku 1957, kedy boli včlenené do honov JRD. Dôkaz o tejto úhrade však k dispozícii nemal.

10. Žalovaný svoju obranu v predmetnej veci postavil na tom, že existujú listiny, ktoré preukazujú skutočnosť, že A. G. a manželka V. sa vzdali prídelu pôdy, ktorý im bol pridelený na základe výmeru o vlastníctve pôdy, pričom poukazoval predovšetkým na potvrdenie Rady MsNV v E. z 27.10.1962, v ktorom sa uvádza, že sa A. G. a manželka mali vzdať konfiškovanej pôdy v prospech socialistického sektoru v roku 1957. Ďalším listinným dôkazom, o ktorý je opretá obrana žalovaného, je vyúčtovanie s odlišnými prídelcami z 24.2.1967 vydané ONV v E. odborom poľnohospodárskym. Citované potvrdenie z roku 1962 obsahuje protirečenie spočívajúce v tom, že na jednej strane sa tu uvádza, že A. G. s manželkou sa vzdali konfiškovanej pôdy v prospech socialistického sektoru a na druhej strane je tu odporúčanie, aby sa prípadné zrieknutie prídelu vzalo ONV na vedomie. Z uvedeného teda vyplýva, že pod vzdaním sa zrejme mali na mysli zabratie pôdy v prospech JRD. Samotný žalobca v 1. rade uviedol, že do roku 1957 jeho otec A. G. na pôde riadne pracoval, následne však došlo k zabratiu tejto pôdy a hospodáril na nej JRD, čím mu bolo zabránené túto pôdu obhospodarovať. V tejto súvislosti je na mieste poukázať aj na rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Co 237/2011 zo dňa 30.1.2012, kde Krajský súd v Bratislave okrem iného konštatoval, že zápisy o vyúčtovaní s odlišným prídelcom preukazujú iba to, že v danom roku prevzalo JRD do užívania pridelené nehnuteľnosti, čo nemožno stotožniť s pojmom „vzdania sa vlastníckeho práva“ resp. s pojmom „opustenia veci“. Tieto listiny nevyjadrujú slobodnú a vážnu vôľu prídelcov vzdať sa vlastníctva. Okrem iného poukázal aj na absentujúce podpisy prídelcov na

uvedených listinách ako aj na historické súvislosti s ohľadom na ktoré treba tieto listiny vykladať. Obdobie začiatku kolektivizácie bolo sprevádzané znárodňovaním majetku a zakladaním poľnohospodárskych družstiev, ktoré brali do užívania pôdu vo vlastníctve občanov. Bolo známou skutočnosťou, že JRD v prevažnej miere hospodárili na pozemkoch, ktorých neboli vlastníkmi, ale mali k nim právo družstevného užívania pôdy s tým, že vlastníkom týchto pozemkov zostalo tzv. holé vlastníctvo. Preto je zrejmé, že sporné pozemky neboli vecou, ktorá nepatrí nikomu, a preto sa štát ani nemohol stať v zmysle § 119 Stredného občianskeho zákonníka vlastníkom. Na uvedené rozhodnutie poukázal aj právny zástupca žalobcov, pričom skutkové okolnosti prejednávané v tejto veci sú podobné, keď neexistuje žiaden priamy dôkaz preukazujúci vzdanie sa vlastníckeho práva, okrem úradného záznamu nachádzajúceho sa na č. I. 73 spisu, kedy sa A. G. a manželka V. zriekli, ale len pridelených parciel č. XXXX/X a XXXX/X o výmere X.XXXX ha, a to v prospech G. O. z E..

11. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom zrieknutia sa prídely právny predchodcami žalobcov súd konštatuje, že z výslovného znenia zákonného ustanovenia § 23 ods. 2 nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. vyplývalo, že rozhodovanie o odňatí prideleného majetku patrilo PPPR. Zákom č. 98/1950 Sb. bol zrušený Národný pozemkový fond pri Ministerstve pôdohospodárstva a fondov pozemkových reforiem a to zlúčením ich imania. Tento zákon splnomocnil Ministerstvo pôdohospodárstva a výživy po dohode s Ministerstvom vnútra vyhláškou vydať v príslušnom úradnom liste bližšie predpisy v súvislosti so zrušením Národného pozemkového fondu, v súvislosti s prechodom jeho pôsobnosti na Ministerstvo pôdohospodárstva a na národné výbory. Vyhláškou 507/1950 U. v. boli vydané bližšie predpisy o prechode pôsobnosti Národného pozemkového fondu na Ministerstvo pôdohospodárstva a národné výbory a o prechode obdobnej pôsobnosti poverenictva pôdohospodárstva na národné výbory. Z ustanovenia § 2 ods. 3 cit. vyhlášky vyplývalo, že na Krajské národné výbory prešlo vybavovanie opatrení potrebných na riadne hospodárenie, kontrola tohto hospodárenia, vyúčtovanie národných správ, dispozícia a evidencia presunu inventáru a to aj podľa ustanovenia § 23 ods. 2 nariadenia vlády č. 104/1945 Sb.. V zmysle ust. § 3 ods. 3 vyhlášky 507/1950 U. v. na ONV prešlo vykonávanie vyúčtovaní s odchádzajúcimi prídelcami a dozor nad hospodárením prídelcov. Toto ustanovenie treba chápať tak, že na národné výbory prešla právomoc vyúčtovania s odchádzajúcimi prídelcami a dozor nad hospodárením prídelcov v zmysle § 23 ods. 1 nariadenia vlády, čo znamená len právo národného výboru vyjadriť sa k rozhodovaciemu procesu o odňatí prideleného majetku. Právomoc zrušiť tieto listiny t.j. výmery s dôsledkom odňatia vlastníckeho práva na bývalé národné výbory podľa príslušných predpisov nikdy neprešla a preto aj rozhodnutie bývalého A. v E. z 24.2.1967 treba považovať za nulitný akt, lebo tento orgán rozhodol nad rámec svojich kompetencií, keď v tomto rozhodnutí uviedol, že podľa ustanovenia § 23 ods. 2 nariadenia č. 104/45 Sb. n. SNR ruší vydané listiny o vlastníctve a odpisuje sa prídelová cena, a teda k zrušeniu výmeru nedošlo zákonným spôsobom. K odňatiu prídely bolo možné pristúpiť len z dôvodov uvedených v § 23 ods. 2 vyššie citovaného nariadenia, ktoré však v danom prípade nenastali a iný spôsob odňatia pridelennej pôdy právne predpisy účinné v tomto období neumožňovali. Navyše v zmysle tohto právneho predpisu sa štát nemohol stať vlastníkom, nemohol byť prídelcom, keď pôda mohla byť pridelená iba osobám v tomto nariadení špecifikovaným. Bývalé ONV považovali za naplnenie tohto ustanovenia aj prípad, ak pridelené pozemky boli v neskoršom období užívané družstvami alebo štátnymi majetkami, keďže prídelca práve z tohto dôvodu na prídely nemohol hospodáriť a napriek nedostatku svojej právomoci vydávali rozhodnutia o zrušení prídely. Uvedené rozhodnutia o zrušení prídely, ktoré boli vydané nad rámec právomoci Okresných národných výborov nemohli vyvolať právne účinky, ktoré chceli vyvolať a v skutočnosti takýmito rozhodnutiami nedošlo k zrušeniu výmerov, či prídelových listín.

12. Vzdanie sa prídely pôdy možno podľa konkrétnej situácie posudzovať ako prejav vôle smerujúci

- a) k zániku vlastníctva opustením veci, prípadne
- b) k prevodu vlastníckeho práva na štát darovaním.

Vlastníkom opusteného majetku sa stáva štát. K opusteniu veci dochádza z vôle vlastníka, je to jednostranný právny úkon vlastníka, ktorý sa týmto spôsobom vzdáva svojho vlastníckeho práva. Právny úkon je však absolútne neplatný ak sa neurobil slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak z prejavu vôle prídelcu, ktorým sa vzdal prídely vyplýva, že jeho úmyslom bolo darovať nehnuteľnosti štátu a ak štát ponuku daru prijal, vlastníctvo nadobudol štát titulom platnej darovacej zmluvy. Ak nedošlo k platnej darovacej zmluve, vlastníctvo prídelcu zostalo zachované. Darovanie je dvojstranný právny úkon, a teda na darovanie je potrebné, aby obdarovaný ponuku prijal. Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. vyžadoval na platnosť darovacej zmluvy týkajúcej sa nehnuteľností písomnú formu s tým, že tento právny úkon pôsobil, teda platil od podpisu strán. Podpisy nemuseli byť

na tej istej listine. Podľa vládneho nariadenia č. 30/1954 Zb. o daroch v prospech štátu a o usporadúvaní zbierok národnými výbormi o prijatí darov v prospech štátu rozhodovali výkonné orgány ONV, v obvode ktorých sa ponúkané pozemky alebo prevažná časť nachádzali. Prijatím ponuky daru došlo k uzavretiu darovacej zmluvy a k nadobudnutiu vlastníctva štátom. V danom prípade zo strany právneho predchodcu žalobcov nedošlo k vzdaniu sa pridelenej pôdy žiadnym z vyššie uvedených prejavov vôle. Okrem toho vzdanie sa vlastníctva ani darovanie pridelených nehnuteľností v prospech štátu nie je bežnou vecou pri nakladaní so spoločným majetkom. Ak tieto úkony neurobili súhlasne obaja manželia, ide o relatívne neplatný právny úkon a ak úkon nebol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, je aj absolútne neplatný.

13. Podľa tzv. stredného Občianskeho zákonníka (§ 115 a 116 v spojení s § 145) vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudol ten, kto ju držal oprávnene a nepretržite po dobu 10 rokov. Za oprávneného držiteľa sa považoval ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosť patrí, a to po celú vydržačiu dobu. Požiadavka dobromyseľnosti držby teda nestačila pri nastúpení do držby, ako to bolo podľa skoršieho práva. Ak sa pôvodne dobromyseľný držiteľ zmenil na neoprávneného, nemohol nehnuteľnosť vydržať. Podľa Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. spočiatku držba a vydržanie neboli upravené. Až novelou vykonanou zákonom č. 131/1982 Zb. s účinnosťou od 1.4.1983 sa upravilo nadobudnutie vlastníctva vydržaním s možnosťou započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby. Vydržacia doba však neuplynula skôr ako 1.4.1984 (§ 865 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ išlo o pozemky, vydržať bolo možné taký pozemok alebo jeho časť, ku ktorému by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania. Vlastníctvo k takémuto pozemku nadobudol štát a občanovi vzniklo zo zákona právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní. Podľa platného právneho vzťahu držba musela byť oprávnená, muselo ísť o spôsobilý predmet vydržania a držba musela byť nepretržitá počas celej zákonom ustanovenej doby 10 rokov. Žalovaný si uplatnil aj vydržanie pre štát, ktorý s predmetnými pozemkami mal nakladať ako s majetkom štátu. Na štát nemohlo prejsť vlastníctvo k prídelu, nakoľko sporné pozemky neboli vecou nepatriacou nikomu a preto štát nemohol byť ani po dobu držby dobromyseľný v tom, že mu pozemky patria.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobe vyhovel a určil, že sporné nehnuteľnosti patria v rozsahu 1/2 do dedičstva po nebohom A. G..

15. Výrok o trovách odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP.

16. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba žalobcov bola v celom rozsahu zamietnutá. Ako dôvod uviedol, že napadnuté rozhodnutie je tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne a nepreskúmateľné. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že pôvodní prídelcovia A. G. s manželkou sa pridelených parciel vzdali a teda vlastnícke právo k sporným parcelám im z titulu prídelu, ani na základe inej právnej skutočnosti nepatrí. Z úradného záznamu zo dňa 12.1.1949 vyplýva, že A. G. a manželka V. sa zriekli dvoch pridelených parciel č. XXXX/X a XXXX/X, k. ú. E. o výmere X.XXXX ha a žiadali ich pripísať v prospech G. O. z E.. V danom prípade ide o úradný záznam, kde tento úrad konštatuje, že zo strany A. G. a manželky došlo k zrieknutiu sa 2 pridelených parciel. Tento záznam neobsahuje priamy prejav vôle týchto prídelcov o zrieknutí sa prídelu podpísaný prídelcami. Napriek tomu žalobcovia, ako aj súd prvej inštancie považujú túto listinu za dôkaz preukazujúci vôľu prídelcov zrieknuť sa týchto dvoch pridelených parciel. V prípade ale ďalších listinných dôkazov, kde takisto príslušné orgány konštatujú, že došlo zo strany A. G. a manželky k vzdaniu sa ďalších pridelených parciel, tieto tak žalobcovia, ako aj súd nepovažujú za dôkazy, preukazujúce vôľu prídelcov zrieknuť sa pridelených parciel. Podľa ustanovenia § 132 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. (stredný Občiansky zákonník) vlastníctvo sa stráca najmä aj tým, že ho nadobudne niekto iný alebo že sa ho vlastník vzdá. Opustenie veci je jednostranný právny úkon obsahujúci prejav vôle vlastníka veci, ktorým sa vzdáva vlastníctva bez toho, že by prevádzal vlastníctvo na inú osobu, ktorý môže byť urobený výslovne alebo mlčky. Veci, ktoré nepatria nikomu inému, sú vo vlastníctve štátu, ak nemajú cenu len nepatrnú. Na to, aby sa vlastníkom veci nikomu inému nepatriacich stal štát, nie je potrebný žiadny nadobúdací právny úkon. Štát nadobudne vlastníctvo priamo zo zákona. Podľa § 119 stredného Občianskeho zákonníka sa štát stane vlastníkom veci len čo vec prestala patriť niekomu inému (napr. preto, že ju opustil). Tento následok nastáva ihneď, t.j. súčasne s opustením veci, priamo zo zákona. Podľa konštantnej judikatúry súdov je možné sa účinne vzdať aj prídelu, t.j. vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré boli pridelené Výmerom o vlastníctve pôdy,

vydaným podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.. Poukazujúc na archívne listiny a zákonné ustanovenia A. G. s manželkou sa zriekli vlastníctva k prideleným pozemkom. V okamihu, keď A. G. s manželkou prejavili vôľu vzdať sa pridelených pozemkom došlo k strate vlastníctva k týmto pozemkom na strane prídelcov a k účinnému nadobudnutiu vlastníctva k sporným pozemkom štátom a to priamo zo zákona. Na nadobudnutie vlastníctva štátom nebol potrebný zo strany štátu žiaden nadobúdací právny úkon. t. j. žiadne prijatie, súhlas alebo vzatie na vedomie vzdania sa prídelu prídelcami, či už formou rozhodnutia alebo iného aktu. K prechodu vlastníctva na štát došlo priamo zo zákona, na základe jednostranného právneho úkonu (prejavu vôle) - vzdania sa vlastníctva k prideleným pozemkom zo strany prídelcov.

17. Pokiaľ súd v napadnutom rozsudku poukazuje na to, že v potvrdení MNV v E. zo dňa 27.10.1962 sú protirečenia, s týmto názorom sa stotožniť nemožno. Uvedené potvrdenie je úradným potvrdením, ktorým sa skonštatovala právna skutočnosť vzdania sa pridelených pozemkov vo výmere X.XXXX ha zo strany A. G. a jeho manželky a že toto vzdanie sa prídelu má A. zobrať na vedomie. Nevýžadoval sa následne žiaden nadobúdací, resp. prijímací právny úkon zo strany ONV. Pod uvedením vzdania sa prídelu v tomto potvrdení, v kontexte aj s ďalšími listinnými dôkazmi sa nemalo na mysli len zabratie pôdy v prospech JRD, ale vzdanie sa vlastníctva k prideleným pozemkom zo strany pôvodných prídelcov. V súvislosti s tým sa poukázalo na Smernice Povereníctva poľnohospodárstva a lesného hospodárstva vydané na vykonanie uznesenia vlády z 10.10.1956, ktorým boli schválené zásady pre preverenie a usporiadanie pohľadávok za prídelcami poľnohospodárskeho majetku z pozemkových reforiem a opatrenia na odstránenie nesúladu medzi administratívnym, účtovným a skutočným stavom týchto pohľadávok, uverejnené v Zbierke inštrukcií pre výkonné orgány národných výborov, čiastka 19, ročník 1956, z ktorých vyplýva, že práve ONV, pôdohospodárske odbory vykonávali v jednotlivých obciach revíziu prídelových a úhradových elaborátov a mali podchytiť všetky zmeny, ktoré nastali v prídeloch, napr. zmeny v osobe prídelcu. Po zistení zmien v prídeloch mal ONV, pôdohospodársky odbor uviesť do súladu právny stav so stavom faktickým, aj pokiaľ ide o finančné dôsledky s tým spojené, napr. urobiť vyúčtovanie s prídelcami, ktorí opustili prídel. S poukazom na uvedené, preto MNV, miestne roľnícke komisie alebo pracovné skupiny v obciach oznamovali príslušným ONV všetky zmeny týkajúce sa prídelov, vykonaných podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.. Tomuto postupu zodpovedá aj potvrdenie MNV v E. zo dňa 27.10.1962. Podľa § 3 ods. 3 vyhlášky č. 507/1950 U. v., na ONV prešlo vykonávanie vyúčtovaní s odchádzajúcimi prídelcami a dozor nad hospodárením prídelcov. V súlade s týmto ustanovením vyhlášky a citovanými smernicami bolo vydané aj rozhodnutie ONV v E., odboru poľnohospodárstva, vodného hospodárstva a lesníctva zo dňa 24.2.1967. Predložené listinné dôkazy nepreukazujú, aby v prípade uvedených prídelcov vtedajšie orgány postupovali podľa ustanovenia § 23 ods. 2 nariadenia č. 104/1945 Sb.. Na základe tohto rozhodnutia nedošlo k zániku vlastníckeho práva prídelcov k prideleným parcelám, ani k zrušeniu alebo odňatiu prídelu. Vlastnícke právo A. G. a jeho manželke zaniklo vzdaním sa vlastníctva k prideleným parcelám zo strany týchto prídelcov. Keďže pri vzdaní sa prídelu nie je pre nadobudnutie vlastníctva štátom potrebný žiaden nadobúdací právny úkon, nebolo v danom prípade potrebné ani vydať o tom zo strany štátneho orgánu žiadne rozhodnutie. Uvedené rozhodnutie teda nebolo vydané za účelom rozhodnutia o vzdaní sa prídelu, alebo za účelom zrušenia prídelu alebo odňatia prídelu, ale za účelom vyúčtovania s odchádzajúcimi prídelcami, čo v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 vyhlášky č. 507/1950 U. v. a citovaných smerníc patrilo do právomoci ONV. V danom prípade teda nejde o nulitný správny akt, vydaný nad rámec právomoci ONV. Ide o právoplatný správny akt, pri ktorom sa uplatňuje prezumpcia správnosti správneho aktu. Citovaným rozhodnutím došlo k prevedeniu vyúčtovania s odchádzajúcimi prídelcami a to A. G. a jeho manželkou V.. V súvislosti s týmto vyúčtovaním sa v rozhodnutí konštatuje, že ONV berie na vedomie zrieknutie sa prídelu menovanými prídelcami, čím sa ich prídel ruší. Z tohto dôvodu sa odpísala prídelová cena 6.164.- Kčs a v dôsledku vzdania sa vlastníctva sa doterajší užívaci pomer u týchto prídelcov zmenil na pomer nájomný, pričom užívaci poplatok za obdobie doterajšieho užívania pridelených pozemkov uvedenými prídelcami im štát neprepísal.

18. Pokiaľ sa v citovanom rozhodnutí a v ďalších predložených listinách uvádza včlenenie týchto pozemkov do hospodárenia JRD, v tejto súvislosti sa poukázalo na to, že ak predmetom prídelu boli poľnohospodárske pozemky, tieto slúžili na poľnohospodársku činnosť. Keďže poľnohospodárske obhospodarovanie vykonávali JRD, tak logicky tieto pozemky boli včleňované do poľnohospodárskych honov za účelom ich obhospodarovania JRD.

To nemá ale nič spoločné s prechodom vlastníctva k pozemkom na štát v dôsledku vzdania sa vlastníctva k prideleným poľnohospodárskym pozemkom zo strany jednotlivých prídelcov. Pri

preberaní hospodárenia na poľnohospodárskej pôde JRD nedochádzalo k vyúčtovaniam s vlastníkmi poľnohospodárskych pozemkov, k predpisovaniu užívacích poplatkov pre týchto vlastníkov. Podstatou združstevňovania bolo sústreďovanie pozemkov na spoločné užívanie, ktoré sa týkalo všetkých občanov. Združovanie pozemkov na spoločné užívanie nevyžadovalo vzdať sa vlastníctva zo strany vlastníkov pozemkov, odnímal sa len užívací vzťah k pozemkom. Voči tomuto rozhodnutiu ONV v E. zo dňa 24.2.1967 bolo možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie bolo A. G. a manželke V. riadne doručené, o čom svedčí doručienka na čl. 85 spisu. Obsah tohto rozhodnutia im bol teda zrejmý. Pokiaľ títo prídelcovia mali za to, že z ich strany nedošlo k vzdaniu sa prídelu, mohli podať odvolanie. Pokiaľ tak neurobili, uvedené preukazuje ich vôľu, že sa pridelených pozemkov vzdali.

19. V zmysle ustanovenia § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

20. V súvislosti s tým sa poukázalo na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/20/2012 zo dňa 26.10.2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/279/2005 zo dňa 26.4.2006 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/46/2007 zo dňa 31.10.2007. Je potrebné mať na zreteli aj skutočnosť, že v prípade listín, týkajúcich sa prídelového konania, ide o archívne listiny, ktoré sa nemuseli z rôznych dôvodov zachovať (došlo k ich strate, zničeniu a pod.). Pri hodnotení týchto listín je potrebné prihliadať aj na dobu ich vzniku a vtedajšiu prax a právne vedomie.

21. Vo vzťahu k uplatnenému vydržaniu sporných parciel štátom súd prvej inštancie dospel k záveru, že na štát nemohlo prejsť vlastníctvo k prídelu, sporné pozemky neboli vecou, ktorá by nepatrila nikomu a nemohol sa preto štát stať jej vlastníkom a nemohol byť ani po dobu držby dobromyseľný, že uvedené pozemky mu patria. Záver o nespĺnení podmienok vydržania sporných parciel štátom nie je náležité odôvodnený. Napadnutý rozsudok je preto nepreskúmateľný. Pre vydržanie nehnuteľností zákon vyžaduje spôsobilý predmet vydržania a oprávnenú (dobromyseľnú) a nepretržitú držbu počas celej zákonom ustanovenej doby 10 rokov. Vlastníkom nehnuteľnosti sa počínajúc dňom 1.1.1992 stane osoba, ktorá má nehnuteľnosť v oprávnenej držbe po dobu 10 rokov, a to aj v prípade, že sa stala oprávneným držiteľom pred 1.1.1992, lebo do vydržacej doby treba započítať aj dobu oprávnenej držby, vykonávanej pred týmto dňom. Spôsobilým subjektom vydržania je aj štát. Pozemky predstavujú spôsobilý predmet vydržania. Poukazujúc na uvedené, štát držal a nakladal so spornými pozemkami nepretržite a v dobrej viere ako s majetkom štátu ešte pred rokom 1992, o čom svedčia hospodárske zmluvy a ďalšie listiny predložené v spise. Sporné pozemky boli zapísané na list vlastníctva č. XXXX, k. ú. E. ako majetok štátu. Od účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, t.j. od 24.6.1991 sú sporné pozemky v správe Slovenského pozemkového fondu, ktorý s nimi vždy nakladal ako s majetkom štátu, o čom svedčia aj predložené nájomné zmluvy, kde Slovenský pozemkový fond tieto pozemky prenajímal ako štátny majetok. Žalobcovia až v roku 2008 podali na Slovenský pozemkový fond žiadosť o súhlas k vysporiadaniu sporných pozemkov. Žaloba bola z ich strany podaná až v roku 2013. Dovtedy nikto, ani žalobcovia ani ich právni predchodcovia nenamietal vlastníctvo štátu, preto žalovaný nemal dôvod pochybovať o vlastníckom práve štátu k sporným pozemkom. Žalobcovia sa nehlásili o tento majetok ani v konaní ROEP v k. ú. E. podľa zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov.

22. Žalobcovia navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

23. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 Civilného sporového poriadku preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

24. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

25. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na ustanovenie § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

26. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom ako má z hľadiska pravdivosti ten, ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

27. Cieľom dôkaznej povinnosti, vychádzajúc z tohto ustanovenia, je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť.

28. V prejednávanej veci, ako to bolo náležitým spôsobom zistené, právni predchodcovia žalobcov A. G. s manželkou V. nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe výmeru o vlastníctve pôdy zo dňa 8.1.1949. Táto skutočnosť medzi stranami sporu sporná nebola.

29. Sporným zostalo to, či právni predchodcovia žalobcov sa takto pridelených nehnuteľností zriekli alebo nie. Tvrdenie o zrieknutí sa pridelených nehnuteľností bolo tvrdením žalovaného a preto tento účastník má povinnosť toto svoje tvrdenie preukázať.

30. Podľa tvrdenia žalovaného k zrieknutiu sa prídely malo dôjsť zo strany právnych predchodcov žalobcov 2 - krát a to v roku 1950 a v roku 1957. Ani jeden z predložených listinných dôkazov neobsahuje priamy prejav vôle právnych predchodcov žalobcov o zrieknutí sa pridelených nehnuteľností.

31. Z podania Národného výboru mesta E. zo dňa 9.11.1950 (č.l. 78 spisu) vyplýva, že právny predchodca žalobcov A. G. zasial dňa 7.11.1950 žiadosť o zrušenie prídely skonfiškovanej pôdy. Z tohto listinného dôkazu teda vyplýva, že malo ísť o žiadosť v písomnej forme. Žiadna takáto písomná žiadosť však zo strany žalovaného do spisu predložená nebola. Aj keď nemožno vylúčiť zničenie prípadne stratu tejto listiny, tak ako na to poukazuje žalovaný v odvolaní, za situácie, ak ďalšie iné dobové listiny, ktorými žalovaný preukazoval existenciu svojho vlastníckeho práva k predmetu sporu zostali zachované, nemožno vylúčiť ani dôvodné pochybnosti o tom, či takáto listina priamo preukazujúca prejav vôle právnych predchodcov žalobcov o zrieknutí sa prídely vôbec existovala. Navyše, ako to vyplýva z ďalších predložených dôkazov, žalovaným tvrdené zrieknutie sa prídely bolo odmietnuté a právnym predchodcom žalobcov uložená povinnosť i naďalej na pridelených nehnuteľnostiach hospodáriť (č. l. 80 a 82 spisu).

32. Dôkazom o zrieknutí sa prídely nie je ani potvrdenie zo dňa 27.10.1962 vydané Radou Mestského národného výboru v E.. V tomto potvrdení sa len konštatuje, že právni predchodcovia žalobcov sa skonfiškovanej pôdy vzdali v prospech socialistického sektoru v roku 1957. Z tejto listiny priamy prejav vôle právnych predchodcov žalobcov vzdať sa, prípade zrieknuť sa pridelených nehnuteľností nevyplýva. Navyše sa tak malo stať v roku 1957, kedy pridelené nehnuteľnosti boli právnymi predchodcami žalobcov odovzdané do užívania JRD. Išlo teda o obdobie kolektivizácie sprevádzané zakladaním poľnohospodárskych družstiev, ktoré brali do užívania pôdu vo vlastníctve občanov. Proces kolektivizácie, ako to vyplýva z historických súvislostí, neprebíhal v súlade so zásadami platnými v demokratickej spoločnosti a častokrát roľníci boli nútení odovzdať svoje nehnuteľnosti do užívania roľníckym družstvám. Pri takýchto praktikách podporovaných orgánmi štátu je preto nevyhnutné dôsledne vyžadovať zo strany žalovaného jednoznačné preukázanie vôle právnych predchodcov žalobcov zrieknuť sa , resp. vzdať sa pridelených nehnuteľností . Takýto jednoznačný dôkaz zo strany žalovaného v konaní predložený nebol.

33. Právne bezvýznamný je i poukaz žalovaného na rozdielny prístup k hodnoteniu dôkazov , keď úradný záznam zo dňa 12.1.1949 taktiež neobsahuje priamy prejav vôle právnych predchodcov žalobcov o zrieknutí sa dvoch pridelených parciel č. XXXX/X a č. XXXX/X. Tieto dve nehnuteľnosti predmetom konania vôbec neboli v dôsledku čoho k rozdielnemu hodnoteniu dôkazov dôjsť nemohlo.

34. Pokiaľ ide o vydržanie toto predstavuje jeden zo spôsobov pôvodného nadobudnutia vlastníckeho práva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona. Zákonnými podmienkami vydržania, pokiaľ právny poriadok tento spôsob nadobúdania vlastníctva pripúšťa, vo všeobecnosti sú oprávnená držba , uplynutie zákonom stanovenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Pritom a to je potrebné osobitne zdôrazniť, právne následky nastávajú len vtedy, ak sú zároveň splnené všetky jeho podmienky.

35. Kto je držiteľom oprávneným upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 130 ods. 1. Podľa tohto ustanovenia, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

36. Dobromyseľnosť ako vnútorný psychický stav nemožno priamo dokázať. Možno o nej usudzovať len z okolností, v ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Základným rozlišujúcim kritériom je, či držiteľ veci alebo vykonávateľ práva pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu rozumne od neho požadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda, alebo právo, ktoré vykonáva, patria. Okolnosti, za ktorých možno usudzovať na existenciu dobromyseľnosti musí v spore preukázať držiteľ veci, resp. vykonávateľ práva. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam , za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť , teda aj k právnomu dôvodu, ktorý by mohol mať za následok vznik práva.

37. Žalovaný existenciu svojho vlastníckeho práva odvádzal od vzdania sa, resp. zrieknutia sa pridelených nehnuteľností zo strany právnych predchodcov žalobcov. Tento právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva ale preukázaný nebol a preukázaný nebol ani iný právny dôvod poukazujúci na dobromyseľnosť žalovaného ako držiteľa sporných nehnuteľností. Len samotný zápis žalovaného ako vlastníka nehnuteľností takýmto dôvodom nie je.

38. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 Civilného sporového poriadku rozsudok ako vecne správny potvrdil.

39. Zároveň v odvolacom konaní úspešným žalobcom priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

40. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).